

ella lagdur á tær smáu inntøkurnar, helst við ovurstórum tollum, tí tollur dýrkar jú vørurnar og ger harvið tær 12½ prosentirnar meiri gevandi.

2) prísstæðgingarlógin og prísloð in og øll prísfeftirkannan kundi verið avtíkin og allir kundu sloppið at selt sum einum sjálvum lysti.

3) ein kundi spekulera í skipum og selt tey út av landinum og vunni stóran pening, o. s. fr.

Fyri tilíkar tjansir er vert hjá privatkapitalistunum at offra — sjálvt um tað skuldi verið 1. 200. 000. Tað kom jú aftur mangar ferðir.

Fráføll.

I einari greinarøð, sum kallað verður »Valg og Valgmað«, kemur »Dimmalætting« fram við ymskum hugskotum viðvíkjandi føroyskum politikki hesa seinastu tíðina.

Fjórdi partur av hesi røð kannar um tann »kompromispolitikk«, sum teir triggir flokkarnir, Samband, Sjálvstýri og Socialisma tóku seg saman um 9. apríl 1940.

Einum tykist, at blaðið her eins og ætlar — ógvuliga finliga — at koma við umbering til Sambandsfólk fyri henda »kompromispolitikk«, — ella vit kunnu betur siga samgongupolitikk — Sambands tingmenn gingu við til.

Hetta var ikki eftir Sambandsins »princippum«, men tað var fyri at bjarga og fáa burtur úr mest meguligt. Um nú Sambands tingmenn bara settu seg hendur í favn og lótu hinar triggjar nationalu flokkarnar við sinum klandri tikið við og roynt reint sjálvstýri — »hvorledes de praktiserer at styre selv« — hvat flekja hevði tá ikki verið... Tað hevði verið deyðastíngurinn til alt sjálvstýristos, og sjálvandi stóð so Sambandsflokkurin eftir sum sigurharri. Var ikki hetta eitt stórt offur, ið her var gjørt, og kunnu ikki allir Sambandsmenn skilja tað?

Ein fær nú burtur úr hesum hug til at spyrja, hvussu tað mundi farið og verið, um nú viðvent var, og Sambandið einsamalt slapp til ræðið og slapp til at stýrt eftir reinum »Sambandsprincippum«? Mundu ikki tey reynu »Sambandsprincippini« verið »stækket« av noyðslu, tí hvussu skuldi verið skipað fyri eftir slikum »princippum«, tá vit í langa tíð vóru avskorin frá tí stati, vit hava staðið í samband við? — Tó skuldi ein hildið, at tað skuldi ikki verið orsakir hjá Sambandsfólki at funnist at tí politikki, flokkurin hevur hildið nú, meðan bardagin hevur staðið á. Vit mugu halda, at allir skilamenn, og allir menn, sum vilja landi sínum væl, eru fegnir um, at flokkar semjast og leggja stríðsmálini burtur og royna at

virka so, at landið kemur toluliga heilskapað burtur úr bardagatiðini. Sjálvstýrisflokkurin og Socialistflokkurin hava vist ongantið haft tað program beinavegin at kvetta við Danmark, og soleiðis sum landið lá 9. apríl 1940 sýntust ikki líkindi at vera at fara undir so stóra broyting sum at stovna fullveldi. Og tað, at landið lá so illa fyri tá, kann tann gamli politikkurin, fylgdur hevur verið, bera sína stóra skuld — ikki minst sambandspolitikkurin.

Men at tað er satt, sum »Dimmalætting« sigur, at tað er takka leyst ella við farið verk, samgonguflokkarnir hava gjørt hesa tíð, er ivaleyst. Einkí Ting hevur fingið meiri ábreiðslu enn hetta, og partapolitiskt sæð, kann ein halda, at samgonguflokkarnir hava haft tap burtur úr sínum kriggs-politikki. Og sambandið sleppur ikki undan. Hesi tap mugu ikki hava staðist mest av tí tjóðskaparpolitikki, ferdur hevur verið. Men heldur er tað tær økonomisku og og socialu leiðirnar, ið farnar eru, ið volt hava ábreiðslurnar og fráfallið. Ein stórus partur av tí stríði, ið farið er fram hesi seinastu árin, hevur verið um Tingsins inntøku. Sjálvstýrisflokkurin bar fram, at Tingið mátti hava meiri inntøkur, men Sambandsflokkurin bardist imóti. Nú sýnist Sambandið at vera frávikti hesum »princippi« og er gingið við til ógvuliga radikalan økonomiskum politikk, meðan tann flokkurin, sum sigur seg at umboða tað reina gamla Sjálvstýri, Fólkaflokkurin, er komin í Sambandsins gomlu stæðu og sýnist at berjast imóti slikum politikki. Og hetta stæðuskifti Sambandsins hevur ivaleyst volt, at nógvir »góðir« Sambandsmenn eru farnir í Fólkaflokkin. Fráfallið byrjaði, tá ið Jarðareformurin tók við lívi. Tá vóru tað nógvir sambandsbændur og Sambandsóðalmenn, ið fluttu úr flokkinum og fóru til Jóannes bónda, tí hann skuldi verja jørð teirra. Óttin fyri hesi »kommunistisku

Vitjið inn í A. T. her fáa tit mest allar vørur so sum

Gólvteppir
Gólvoyparir
Durmáttur
Linolium ymskar litir
Gardintoyir
Tvisttoyir
Flonellir
Stót
Bulstur
Fjövurtætt dýnutoy
Kjólatoir
Barnatoy
Undirklæðir til kvinnur og menn
Harra klædningar
Kjólur
Frakkur til kvinnur og menn
Hattar til kvinnur og menn
Skógvar til kvinnur og menn
Toy til divanteppir

Allar kolonialvørur
Ostur
Speygipylsa
Rullupylsu
Kryddrasild
Speygisild
Neytakjot
Seyðakjot
Ferskur fuglur
Ljós
Snapsaglæs, vínglæs og vatnglæs
Stórt lagir elektr. perur øll støddum
Kaffi- og thestel
mjólkakrüss, borðiskar, knvar og gaflar.

Ordør frá bygðum sendast.

Arbejdernes Travlerdrift, Tvøroyri
Telf. 3. 5. & 29.

lógin» var altso sterkari enn sambands »princippini«.

Og nú undir krígnum er vist sama hent. Keypmenn og útgerðarmenn, sum verið hava Sambandsmenn, tosa nú »Fólkaflokks-tos« og geva monnum, teir hava valt inn á Løgting, harðar ábreiðslur, tí teir hava gjørt lógir og gingið leiðir, sum skerja tað »privata initiativið« og tí at tað ber alt ovnógvi at tí boði at taka inntøkur og leggja undir tað almenna t. v. s. ganga imóti »socialisering«. Vit hava Lands-handilin, sum allir heilsølumenn hava ringt eyga á, og skattalógirnar o. a.

Saman um tikið fær ein tað burtur úr hesum politisku rembingum, at fjøldin av fólki okkara ikki er komið serliga langt at hugsa »alment«. Føroyingurin dugir enn ikki at standa fastur um eina »idé«, hann stendur á einum familjustigi. Hann hugsar um seg sjálvan, hús og heim, sínar persónligu interessur, og verður tað gingið teimum ovnær, so er hann fúsar at renna bæði frá »sambandsprincippum, nation-alum og sjálvstýrisprincippum«.

Z.

Føroyingafelag í Reykjavík.

Í Reykjavík hava Føroyingar stovnað felag 15. maí, og hevur felagið sent hesa heilsu til Føroya:

»Føroyingafelag í Reykjavík stovnað í dag, sendir okkara hjartans heilsur og tækk við blómum til minningar um Simun av Skarði.

Herborg Heygum, formadur.

Blómur eru lagdar á grøvina.

Jákup Dahl,
próstur, helt hin 16. í h.
25-ára minningardag sum
Føroya próstur.

Í tey seinastu árin hevur Jákup próstur Dahl verið so heilsuveikur at hann ikki hevur verið førur at rækja sítt bókliga og prestaliga starv. Hetta hevur verið spell fyri okkara kirkjuligu bókmentir, tí Jákup próstur hevur, síðan hann tók við prestastarvi sínum gjørt eitt ófært bókligt arbeiði. Okkum tærvur ikki at rokna upp allar tær kirkjuligu bókmentir, hann annaðhvørt sjálvur er høvundi til, ella sum hann hevur føroyskað úr fremmandum máli. Hetta hansara arbeiðið er væl kent av øllum føroyingum.

Um Jákup próstur Dahl hevði haft heilsuna, vildi hann kunna avrikað nóg enn og givið okkum mangan málsliga og kirkjuliga gripin.

Vantandi verður hann at vinna heilsuna aftur.

Nú við sínum 25 ára próstadar eru vit fegnir við at takka honum fyri hansara málsliga kirkjuliga arbeiði og veita honum allan tann heiður og sóma, ið hansara starv av sonnum eigur á hjá Føroyingum.